

Όταν ξεκινάμε το ψάξιμο του συνεργείου αφοισοκόλλησης, οι δυο βοηθοί μου διαφωνούν καταρχήν μεταξύ τους και στη συνέχεια μαζί μου. Ο Βλαστόπουλος υποστηρίζει ότι θα πρέπει να ψάξουμε προς Μεσόγεια και Κορωπί. Η σκέψη του είναι ότι οι μετανάστες σ' αυτές τις περιοχές έχουν πολλή λιγότερες ευκαιρίες για δουλειά, συνεπώς αρπάζουν την κάθε ευκαιρία από τα κέρατα.

«Και πώς τους μετέφερε στο κέντρο της Αθήνας;» τον ρωτάω. «Μη μου πεις ότι νοίκιασε βανάκι για τη μεταφορά».

Ο Δεμιτζάκης είναι υπέρ της περιοχής Πλατείας Βικτωρίας, Αγίου Νικολάου και Αγαρνών. Υποστηρίζει ότι εκείνη η περιοχή έχει πολλά καφενεία μεταναστών και είναι πολύ πιθανό να βρήκε εκεί τους αφοισοκόλλητες.

Εγώ πάλι προτιμώ να ξεκινήσουμε από γνώριμα εδάφη, δηλαδή από Σοφοκλέους, Ευριπίδου, Σωκράτους και Μενάνδρου.

«Μπορεί η περιοχή να μας είναι γνώριμη, αλλά έχει δυο μειονεκτήματα, κύρια αστυνόμε» επιμένει ο Δεμιτζάκης. «Πρώτον, οι μετανάστες εκεί είναι επιχειρηματίες».

«Από πότε ένα σεντόνι με συμπράγκαλα το λέμε επιγείηση;»

«Π' αυτούς είναι επιγείηση. Και το δεύτερο είναι ότι εκεί το βράδυ είναι σούπερ μάγκρετ ναρκωτικών. Δε θ' αφήσουν τα ναρκωτικά να πάνε για αψι-σοκόλληση».

Δεν έχει άδικο, αλλά εγώ επιμένω στα γνώριμα ε-δάφη και περνάει το δικό μου. Αφήνουμε το περιτο-λικό στην Αθηνάς και σταίμε στα τρία. Ο Βρασόπου-λος παίρνει τη Σοφοκλέους και την Ευριπίδου, ο Δερμιτζάκης τη Σωκράτους, κι εγώ τη Μενάνδρου που έχω τις γνωριμίες.

Η εικόνα δεν έχει αλλάξει από την τελευταία μας επίσκεψη. Τα σεντόνια είναι τα ίδια, όπως και τα εμπροσμάτα. Αν με έχουν αναγνωρίσει από την προηγούμενη έρευνα, δεν το δείχνουν καθόλου. Οι απαντήσεις που παίρνω είναι όλες αφηρητικές. Κα-νείς δεν τους έχει προτείνει αφισοκόλληση. Αυτήν τη φορά κάνω μια γύρα και στη Σαρρή, για να μην αφήσω πέτρα ασήκωτη, αλλά και πάλι εισπραττω κοφτά (μου) και σηκωμένους ώμους.

Ο τζίφος δεν είναι μόνο δικός μου αλλά γενικός. Όταν μετά από δύο ώρες ανταμώνουμε στο περιπο-λικό, διαπιστώνουμε την τριπλή αποτυχία μας.

«Τι κάνουμε τώρα;» ρωτάει ο Βρασόπουλος.

«Ακολουθούμε το δρομολόγιο του Δερμιτζάκη. Αν δε βγει ούτε από εκεί κάτω, τότε θα πάμε και στην Κάτω Κηφισιά και στο Κορωπί».

Από την Αθηνάς στην πλατεία Βικτωρίας δε μας παίρνει πάνω από ένα δεκάλεπτο. Αφήνουμε το πε-

ριπολικό Χέυδεν και Αριστοτέλους γωνία. Στην πλατεία Βικτωρίας, η εικόνα είναι ίδια, όπως και στη Μενάνδρου.

«Ξεγάστε την πλατεία» λέω στους άλλους δυο. «Πιάνουμε την Αριστοτέλους προς την πλατεία Αμφικλής και ψάχνουμε τους κάθετους δρόμους ως την Αχαρνών. Αν δούμε ότι δε μας βγάζουν πουθε-νά, τότε θα χρενίσουμε και τις παραλήγηδες, από τη Φυλής ως τη Διοσίων».

Ο Βρασόπουλος παίρνει το κομμάτι με τις καθέ-τους από την πλατεία Βικτωρίας ως την Αχαρνών, εγώ το τρίγωνο Αγίου Μελετίου, Αγαθουπόλεως και Ιεροσολύμων, ενώ ο Δερμιτζάκης το κομμάτι γύρω από το σταθμό του Αγίου Νικολάου ως τη Μυχαήλ Βόδα.

Κάνει μια αποπνικτική κουφόβραση. Ψάχνω κα-ταφύγιο στο σιερό πεζοδρόμιο, αλλά και πάλι, ώ-σπου να φτάσω στην Αγίου Μελετίου, τα ρούχα έ-χουν κολλήσει πάνω μου. Αρχίζω να την κατεβαί-νω, ως την Αχαρνών όμως δεν υτάρχει καφεείο, ούτε για ημεδαπούς ούτε για αλλοδαπούς. Καθώς ανεβαίνω την Αγαθουπόλεως, ψάχνω απεγνωσμένα ένα καφεείο, όχι πια για να αναφάνω μετανάστες, αλλά για να πτω μια παγωμένη πορτοκαλάδα και να πάρω ανάσα.

Τελικά, το βρισκω λίγο πιο πάνω από την Ιερο-σολύμων, και για καλή μου τύχη είναι καφεείο με-ταναστών. Καφεείο, τρόπος του λέγειν. Είναι μια τρύπα, που μετά βίας χωράει πέντε τραπέζια. Οι πέντε μετανάστες κάθονται ο καθένας τους σε δια-

φορητικό τραπέζι. Οι δυο πίνουν τσάι, ο ένας πορτοκαλάδα και οι άλλοι δυο κοκα-κόλα. Ο καφετζής στέκεται όρθιος πίσω από τον πάγκο. Από το χρώμα και το μoustάκι του, τον κόβω για δικό μας. Του συστήνομαι και του λέω ότι θέλω να κάνω κάποιες ερωτήσεις στους πελάτες του.

«Θα μου τους διώξεις;» είναι η κοφτή απάντησή. «Έγνοια σου, δεν πρόκειται να συλλάβω κανέναν.

Θέλω μόνο πληροφορίες».

«Αυτοί, μόλις δουν αστυνομία, γίνονται χαπνός και δεν ξαναόρχονται. Δεν ξέρω γιατί οι μπάτσοι και η γειτονιά έχουν βάλει στοίχημα να μου διώξουν την πελατεία. Το ξέρεis ότι έρχονται και με απειλούν; “Μην τους βάλεις στο μαγαζί σου, γιατί θα σε βρει καμιά στραβή” μου λένε. Τι θέλουν, να το κλείσω; Οι ξένοι ρίχνουν λέει την αξία των ακινήτων. Ποια αξία; Οι μετανάστες ήρθαν γιατί οι τιμές ήταν πατωμένες και οι ιδιοκτήτες τους νοιάζαν τα διαμερίσματα για ένα κομμάτι ψωμί. Δες και είγαν να διαλέξουν ανάμεσα στην Κρησιά και στον Άγιο Νικόλαο Αχαρνών και προτίμησαν τον Άγιο Νικόλαο. Τώρα μου χτυπάνε και οι μπάτσοι την πόρτα. Ήρθε κι έδεσε».

«Ακουσε, μην το κάνουμε θέμα. Τρεις ερωτήσεις θα τους κάνω και θα φύγω».

«Μ' φήγεις να τους προτοιμάσω;»

«Ό,τι θέλεις».

Ο καφετζής γυρίζει στους μετανάστες. «Παιδιά, ακούστε. Όπως ξέρετε και από τον τόπο σας, υπάρχουν καλοί police και κακοί police. Ο κύριος α-

πό δω θέλει να σας κάνει μερικές ερωτήσεις, αλλά είναι καλός police. Το εγγυώμαι εγώ».

Αρχίζω πολύ μαλακά, όχι επειδή φοβάμαι μήπως ο καφετζής αποσύρει την εγγύησή του και μείνω ακάλυπτος, αλλά για να μην τρομάξω τους μελλοντικούς πελάτες της Κατερίνας.

«Μια ερώτηση θέλω να σας κάνω και θα φύγω. Μήπως κανένας από σας κώλλησε αφίσες χτες το βράδυ;»

«Αφίσες;» ρωτάει ένας που δεν κατάλαβε τη λέξη. Ψάχνω να βρω την αγγλική, αλλά με προλαβαίνει ένας άλλος που τα ελληνικά του είναι, προφανώς, καλύτερα από τα δικά μου αγγλικά. «Posters» διευκρινίζει.

«Posters? Νο... νο...» λένε οι υπόλοιποι με ένα στόμα.

«Μήπως σας πρότεινε κανείς να κολλήσετε posters;»

«Νο» είναι πάλι η εν χορώ απάντηση. «Κύριε αστυνόμο!» παρεμβαίνει ο γνώστης της ελληνικής, «εμείς απ' όλα κάνουμε. Λουλούδια πουλάμε, τζάμια αυτοκινήτων πλένουμε, σακάτ σκουπίζουμε... Posters όμως, όχι. Ούτε χτες ούτε προχτές».

Η κουβέντα σταματάει γιατί χτυπάει το κινητό μου και είναι ο Δεμιτρέζακης. «Κύριε αστυνόμο, μπορείτε να έρθετε σε ένα καφενείο, λίγο πιο πέρα από τη γωνία Μιχαήλ Βόδα και Πάφου; Νομίζω πως κάτι βρήκαμε».

«Σας ευχαριστώ πολύ. Μάθαμε απ' άλλού αυτό που θέλαμε» λέω στην ξένη πελατεία.

«Να πας στο καλό» μου λέει ο καφετζής εξ ονόματος όλων, αλλά καταπίνει το «και μην ξανάρθεις».

Κατεβαίλω την Αγαθουπόλεως και στρίβω στην Αχαρνών. Κοντεύει δώδεκα και η ζέστη γίνεται ολόσνα και πιο ανυπόφορη. Σιγχιτιρίζω και τους τρεις μας, που είχαμε τη φαινή ιδέα να παρακρούμε κοινά στην πλατεία Βικτωρίας. Παίρνω τηλέφωνο τον Βλασόπουλο και του λέω να φέρει το περιπολικό κάπου κοντά στο σταθμό Ηλεκτρικού του Αγίου Νικολάου. Κατεβαίλω την Πάφου, στρίβω αριστερά στη Μυγιά Βόδα και βρίσκω το καφενείο λίγο παρκατάω, στο απέναντι πεζοδρόμιο.

Αυτό είναι πολύ μεγαλύτερο και πηχύτερα στους μεταναστες. Η βαβούρα σου παίρνει τ' αφτιά, γιατί μιλάνε όλοι μαζί και φωνάζουν μεταξύ τους από τη μια άκρη του καφενείου στην άλλη. Ο Δερμιτζάκης κάθεται μόνος του σε ένα τραπέζι. Όταν με βλέπει να μπαίλω, σηκώνεται και με πλησιάζει.

«Αυτό εδώ είναι ένα είδος γραφείου εργασίας» μου λέει γελώντας.

Η ιδέα δε μ' ενθουσιάζει, γιατί, αν όλοι αυτοί είναι άνεργοι, τότε μάλλον θα δικαιωθεί η Αδριανή για τη δουλειά της Κατερίνας.

«Ποιοι είναι αυτοί που έκαναν την αφισοκολλήγηση;» ρωτάω τον Δερμιτζάκη.

Ο Δερμιτζάκης κάνει νόημα σε τρεις μελαχρινούς, που εκ πρώτης όψεως τους κόβω για Παλαιστανούς. Δέω στον καφετζή, που είναι κι αυτός μετανάστης, να στείλει τους υπολοιπούς για βόλτα και

να έρθουν σε κανένα μισάωρο. Ο καφετζής δεν τρελαίνεται με την ιδέα, αλλά δεν μπορεί να κάνει κι άλλους. Τους μιλάει στη γλώσσα τους και αποχωρούν συντεταγμένα.

«Μιλάτε ελληνικά;» ρωτάω τους τρεις που ξέμειναν.

«(Άγγλα) λέει ο ένας.

«Ποιος σας πήγε χτες για αφισοκολλήγηση;»

«(Χάμεντ).»

«Ποιος είναι ο Χάμεντ;» τους ρωτάει ο Δερμιτζάκης.

«Χάμεντ βρίσκει ντουλειές. Μας λέει σήμερα έχει ντουλειά και ειείς πάμε. Πότε μας ντίνει πέντε ευρώ, τότε εφτά. Χτες μας έντωσε ντέκα ευρώ».

«(Ντέκα ευρώ πολλά λεφτά) λέει ο δεύτερος της παρέας.

Προφανώς αυτός ο Χάμεντ έχει τις άκρες του και βρίσκει δουλειές. Δίνει σ' αυτούς ένα μέρος από το μεροκάματο και τα υπόλοιπα τα τσεπώνει.

«Τι σας είπε ο Χάμεντ;»

«Πάμε κολλήσουμε αφίσες. Όμως προσέχουμε, γιατί κολλήσουμε σε κολώνες και είναι forbidden».

«Γκι' αυτό μας έντωσε ντέκα ευρώ» λέει ο δεύτερος. «(Riskν ντουλειά).»

«Κολλάμε-φείγκουμε, κολλάμε-φείγκουμε και Χάμεντ προσέχει (μπάτσους) λέει ο τρίτος.

«Και τα σύνεργα, πού τα βρήκατε;»

«(Σύνεργα;») επαναλαμβάνάει ο ένας και κοιτάζονται.

«Τις βούρτσες και την κόλλα» τους εξηγεί ο Δερμιτζάκης.

«Α, μας πήγανε σε ένα μέρος. Εκεί βούρτσες και κόλλα».

«Τι μέρος ήταν αυτό. Αποθήκη;»

«Νο, αδάνα. Λίγγο πιο κάτω».

«Πάμε να μου δείξετε» τους λέω.

Οι τρεις μάς πηγαίνουν στην αντίθετη κατεύθυνση προς το σταθμό του Ηλεκτρικού. Τον προσπερνάνε, στρίβουν αριστερά και διασχίζουν τη Λεωφόρο Ιωνίας. Κατεβαίνουν τη Γεωργιάδου και βρίσκουμε την αδάνα λίγο παρακάτω, στη Ζυμπαράκη. Για την ακρίβεια, δεν είναι αδάνα αλλά ο κήπος ενός εγκαταλειμμένου προσφυγικού σπιτιού.

«Εντά βρήκαμε σύνεργα» μας λέει ο ένας και μας δείχνει ένα σημείο, δίπλα την πόρτα του κήπου, στη ρίζα του τσίγκου. Εκεί που τα είχε τοποθετήσει αυτός που παράγγειλε την αφισοκόλληση ήταν αδράτα από το δρόμο.

Συνεπώς, ήρθε πρώτα και διάλεξε το σημείο που θα άφηνε τα σύνεργα, μετά ψάρεψε τον Χάμεντ, και από εκεί και πέρα όλα ήταν πολύ εύκολα γι' αυτόν. Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να ξέρει καλά τα στοιχεία των μεταναστών και να γνώριζε προκαταβολικά πού θα ψάρευε ο Χάμεντ το σύνεργό του.

«Πού μπορούμε να βρούμε αυτόν τον Χάμεντ;» τους ρωτώ.

Βάζουν τα γέλια. «Χάμεντ γνωρίζει όλη μέρα. Έρχεται καφενείο-φούγκει, έρχεται-φούγκει. Όλη μέρα» μου λέει ο ένας.

«Ξέρετε πού μένει;» τους ρωτάει ο Δερμιτζάκης. Κοιτάζονται και σηκώνουν δάσι μαζί τους ώμους. «Εμείς τον βλέπουμε μόνο καφενείο» απαντάει ο δεύτερος.

Αναρωτιέμαι αν έχω κάτι άλλο να τους ρωτήσω, όταν χτυπάει το κινητό μου. «Οι διευθυντές των εφημερίδων θα είναι στο γραφείο μου σε μισή ώρα. Σε θέλω εδώ».

«Δε θα φύγεις από δω, αν δεν ανακαλύψεις αυτόν τον Χάμεντ» λέω στον Δερμιτζάκη. «Εγώ πρέπει να γυρίσω. Με θέλει ο Γκάσκι».

Παίρνω τον Βλασόπουλο και του λέω να έρθει με το περιτολικό να με μαζέψει από τη Ζυμπαράκη.